

man have sorteret den slags projekter fra, som ikke er med til at øge velstanden i samfundet.

Et andet problem, som de færreste har diskuteret i dag, men som viser, hvor absurd dansk ulandsbistand er, oprådte for 2 år siden. Nede i Bruxelles sad nogle embedsmænd – økonomer – og fiflede lidt med de her tabeller for, hvordan man udregner tingene. Og de blev enige om, at de skulle udregnes på en ny måde. Det udløste en stigning i den danske ulandsbistand på omkring 1,3 mia. kr.

Det gav ikke anledning til nogen debat i Folketingssalen. Ja, det var heller ikke sådan, at finansministeren kom og sagde: Hør, hov hvor skal de penge komme fra, så må vi spare et andet sted. Det var en fuldstændig naturlig kendsgerning, at så skulle vi bare give 1,3 mia. kr. mere. Ikke fordi vi havde besluttet, at vi ville gøre det, ikke fordi der var nogen konkrete projekter, men simpelt hen bare, fordi man matematisk opgjorde tingene på en ny måde. Det synes jeg er forkert. Jeg synes ikke, det kan være noget mål i sig selv, at man fuldstændig tilfældigt har valgt 1 pct. og så sagt, at det skal vi så beregne at give væk i ulandsbistand.

Jeg mener, at det burde være indrettet sådan, at den danske stat yder så meget, at vi da godt kunne afsætte måske imellem en kvart og en halv milliard om året til katastrofehjælp. Men al den langsigtede ulandsbistand bør overlades til den enkelte borgers egen samvittighed. Jeg er nemlig overbevist om, at summen af 5,2 millioner danskeres samvittighed ville udløse et større beløb hvert år end summen af det beløb, som et flertal i Folketinget får sat til side.

Så den måde, vi har skruet det sammen på, mangler fuldstændig moralsk og etisk legitimitet. Og det er ikke udtryk for, at jeg har noget imod ulandene, snarere tværtimod. Derfor mener jeg også, at det er vigtigt – og på det punkt støtter jeg regeringen – at regeringen i alle internationale fora presser på for at give ulandene en plads på de internationale markeder.

De skal ikke længere have krummerne fra de riges bord, men de skal have lov til at opleve glæden ved, at de selv får en plads i solen, selv producerer nogle varer, selv sælger dem på markederne, uden at vi ødelægger det med dumping eller med toldmure. Det er der perspektiv i. Der er ikke perspektiv i, at vi bare bliver ved med at give dem krummerne, som Folketinget vedtager.

Derfor kan jeg naturligvis ikke støtte de forslag til vedtagelse, der ligger.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Jeg vil gerne takke for debatten, vi har haft her i dag, som jo har gjort nogle ting helt klart, nemlig at der er en stor interesse i det danske Folketing for den danske ulandsbistand og for, hvordan vi bruger den, og også for vores position i forhold til mødet om de mindst udviklede lande i Paris i maj måned.

Der er ikke nogen tvivl om, at vi i dag har en meget større moralsk forpligtelse over for udviklingslandene, end vi havde for bare 5 år eller 10 år siden, fordi vi i dag har meget større viden om, hvordan man yder en god bistand. Og dermed bliver alle også – og med god grund – mere og mere utålmodige.

Det er klart, at de rige lande skylder de fattige lande. Det er sådan, stemningen er, og det er der også god grund til at den er. Det er den ikke kun ud fra en abstrakt og moralsk tankegang, men fordi mange af de ting, man ved tidligere lejligheder har lovet, aldrig er blevet opfyldt.

Det var jo også det, som hr. Jørn Jespersen var inde på i sin besvarelse, netop at vi simpelt hen mangler at opfylde nogle af de forpligtelser, som vi har lovet ved tidligere lejligheder. Nu har vi en mulighed for at gøre det godt igen, bl.a. på konferencen om de mindst udviklede lande. Men der kommer også et topmøde bl.a. i 2002 i Sydafrika, hvor der også skal leveres:

Hr. Jørn Jespersen var bl.a. inde på mediernes rolle og talte også om ATTAC. Man kan i hvert fald takke ATTAC for én ting, netop at den bevægelse har formået at skaffe opmærksomhed omkring de globale problemer, og den bekymring, som ATTAC har, kan vi jo på mange måder dele. Så kan vi måske være uenige om, hvorvidt det faktisk er de midler, der skal til. Men det, vi jo som politikere og som medlemmer af Folketinget har en interesse i at demonstrere, er, at det jo ikke primært er ATTAC, der kan løse problemerne, men at det faktisk er det politiske system, der kan løse problemerne. Derfor er der også al mulig grund til at gøre en stor indsats for, at konferencen i Bruxelles i næste måned kan få et godt resultat.

Vi har talt om gæld i dag. Det er jo sådan, at regeringen overvejer at øge gældslettelsen fra 90 pct. til 100 pct., og derfor kan jeg give fru Margrete Auken håndslag på – det vil jeg gerne love – at det er det, regeringen arbejder for.

Den gældslettelse har været diskuteret. Giver den reelt forbedring af de fattige landes situation, eller gør den det ikke? Det gør den afgjort.